

כתר התורה

ע"ש רבי יצחק אבוחצירא זצוק"ל

רבי יצחק יוסף שליט"א

בית ההוראה הארצי כתר תורה ע"פ פסקי מרן

פרשת פינחס תשפ"ה

העלון השבועי

מאמר השבוע

הרב אברהם רחמים

אם אין אני לי - מי לי!

יקשה מכם תקריבון אליי ושמעתיו' היה בדבריו, ריח דק מן הדק שבדק של גאווה, סרך של - 'אני'. נשמע מפיו, כאילו הוא זה שיענה על השאלות מכוחו, לכך המציאות הייתה שהקב"ה השאיר אתו לבדו לענות על השאלה, עד שהוכרח לומר 'אני יודע' ופנה אל הקב"ה לקבל תשובה.

לעומת זאת, אדם שתולה את הצלחותיו בקב"ה, אזי הקב"ה עוזר לו להצליח עוד יותר, הרי הוא מפרסם שם שמים בהצלחותיו. וזהו היה סודו של יוסף הצדיק, כמו שנאמר: "וַיֵּרָא אֲדֹנָיו כִּי ה' אִתּוֹ, וְכָל אֲשֶׁר הוּא עֹשֶׂה ה' מִצְלִיחַ בְּיָדוֹ" ופירש רש"י: כי ה' אתו - שם שמים שגור בפיו. דהיינו, כל מה שהיה עושה היה אומר: 'בעזרת ה', 'ה' יתן ברכה', יוסף הצדיק לא היה מתבייש לומר בעזרת ה', לא היה אומר זאת בסתר ובלחש, אלא אומר זאת בביטחון רב ובקול ברור, אפילו אדוניו המצרי - גוי ערל, שמע זאת ממנו היטב. ואף כאשר עמד לפני פרעה מלך מצרים אמר: 'בלעדי, אלוקים יענה את שלום פרעה! לא בכדי ההצלחה הייתה חלק בלתי נפרד ממנו.

על פי דברים אלה, ניתן לפרש את דברי הלל: 'אם אין אני לי - מי לי'. פירוש: אם אני לא משייך את כל מה שאני עושה - לי - אלא תולה זאת בקב"ה, אזי 'מי לי'. מי יוכל לגבור עלי? הרי אם אני נכשל, אין אני אשם, שהקב"ה עשה זאת. ואם אני מצליח, אזי זהו גם מאת ה'. לכן, כאשר 'ה' לי - לא אירא, מה יעשה לי אדם? וכו',

אולם, 'כשאני לעצמי - מה אני!' - כאשר אני לוקח את ה'אני' לעצמי, משייך את מה שהוא עושה לעצמו אני עשיתי..., בנתי..., הבנתי..., שכנעתי..., שידכתי..., תולה את הכל 'בכוחי ועוצם ידי' אזי ה'אני' הזה לא שווה כלום, הוא בחינת 'מה' (ונחנו מה) לפי שהקב"ה 'משפיל גאים עדי ארץ', וכמו שקראנו אצל משה,

בפרשה: "וַתִּקְרַבְנָה בָּנוֹת צִלְפָּחָד ... וַיִּקְרַב מֹשֶׁה אֶת מִשְׁפָּטָן לִפְנֵי ה'".

פרש"י: ויקרב משה את משפטן - נתעלמה הלכה ממנו, וכאן נפרע על שנטל עטרה לומר: (דברים א, יז) 'והדבר אשר יקשה מכם תקריבון אליי ושמעתיו'.

משה רבינו גדול הנביאים, מעיד עליו הקב"ה: "פה אל פה אדבר בו במראה ולא בחידות ותמונת ה' יביט... לא כן עבדי משה בכל בתי נאמן הוא".

משה אמר: 'הדבר אשר יקשה מכם תקריבון אליי ושמעתיו...', לכך נתעלמה ממנו הלכה.

והשאלה היא: וכי מוצא פיו של משה רבינו אינו דבר ה'?! הרי כל דבריו היו כנבואה מפי ה'. אם כן, כאשר אמר 'תקריבון אליי', 'אליי' שהתכוון הוא הוא דבר ה', ולמה נענש עד אשר נתעלמה ממנו הלכה?

אלא נשכיל דבר נפלא.

התורה הקדושה מלמדת אותנו דבר גדול. זכר ואל תשכח, 'ה' מלך גאות לבש' - רק הקב"ה לבדו יכול לומר 'אני עשיתי! לפי שכל כוח שיש בעולם הוא רק מכוחו, אך בלעדי אין עוד. אין כוח אחר שפועל בעולם זולתו. לכן, גאווה אצל בשר ודם - 'אני עשיתי' - היא מגונה ביותר. אדם שיש בו גאווה הוא מתלבש בבגד של הבורא, אומר עליו הקב"ה: 'אין אני והוא יכולין לדור יחד, 'אתה אומר שאתה עושה ומצליח, אז בבקשה תעשה אתה, אני לא פה, אני הולך!' אדם שתולה את הצלחותיו בעצמו, הרי שהוא בכוחו, מגרש את הקב"ה מקרבתו, אין זה עונש, אלא זו מציאות, זו תוצאה עגומה של המעשים שלו!

לכן, גם כאשר גדול הנביאים 'משה רבינו' אמר: 'והדבר אשר

להקדשת העלון לברכה הצלחה
ורפואה ולעילוי נשמת יקיריכם

היכנסו לאתר כתר תורה ketertora.co.il
ולחצו על הלינק לתרומה. וכתבו בקשתכם

לשאלות בהלכה חייגו

02-5408030

משעות הבוקר ועד 12:00 בלילה

שאלו בקר

הרב אלון בן שבת

שמיעת מוזיקה בבין המיצרים

ימי בין המיצרים הם ימי אבל לעם ישראל כי בי"ז בתמוז הובקעה העיר ירושלים, ונכנסו האויבים והרגו בישראל טף ונשים עד יום תשעה באב שבו נשרף בית המקדש.

ריקודים ומחולות

כתב מגן אברהם (סימן תקנא סק"י) שאסור לעשות ריקודים ומחולות בימי בין המיצרים. וכ"פ הבן איש חי (דברים אות ה) וכף החיים (תקנא אות לט)

שמיעת מוזיקא וכלי שיר ושמיעת שירים בטייפ

אין לשמוע בבין המיצרים שירים שיש בהם כלי נגינה שיש להמנע משמחה בבין המיצרים וכמו שאסר המגן אברהם ריקודים ומחולות. וכ"כ בשו"ת שבט הלוי (ח"ח סימן קכז) ובשו"ת יחוה דעת (חלק ו סימן לד) ולא דווקא כלי נגינה ממש אסור, אלא אפילו אם שומע שירים על ידי מכשיר "טייפ" וכדומה אסור.

שירים בסעודת מצוה ומהי סעודת מצוה

מותר לשמוע שירים עם כלי נגינה בבין המיצרים בסעודת מצוה וכמו שכתב הכנה"ג בסימן תקנא (הגב"י אות לג)

וסעודות מצוה הן: סעודת חתן וכלה בכל שבעת ימי חופתם, (אבל באירוסין או וורט- סגירת תנאים אסור) סעודת מילה, (אולם בסעודת ברית יצחק אין לשמוע מוזיקא) פדיון הבן, סיום מסכת, בר מצוה או בת מצוה בזמנה.

שירים ביום שישי ערב שבת

אין להקל לשמוע שירים גם ביום שישי אחר הצהרים, ומרן הרב עובדיה יוסף זצ"ל היקל בזה לרדיו חרדי בכדי שלמנוע מאחרים שישמעו שירים חילונים, אבל אין ללמוד מזה להתיר לכל אחד באופן פרטי. (ילקוט יוסף ארבע תעניות עמוד רט) וראה בספר אור המועד עמוד תתמוז מה שציין בזה להרה"ג מאיר מאזוז זצ"ל בספר מקור נאמן סימן תקג שהיקל בזה ומה שהביא עוד מיחוה דעת חלק א במילואים עדות לפני כמה מאות שנים שנהגו בבית הכנסת בפראג לנגן בכלי שיר לפני כניסת השבת בכדי להיכנס לשבת מתוך שמחה מפני שהיו שרויים בצער גדול מחמת הפרעות שהיו פוקדים אותם. ועכ"פ למעשה אין להקל אלא במקום חשש מכשול.

שמיעת שירים לחולה

חולה הרתוק למטתו שזקוק הוא לשמוע שירים ויש בזה מעט רפואת הגוף, יש להתיר לו, ואין להחמיר במקום חולי. (ילקוט יוסף שם עמוד רי) וכן בחולי הנפש שסובל מעצבות ודיכאון וכדומה שיש להתיר בפשיטות. ומי שהוא חולה עצבים מותר לו לשמוע שירים אפילו בתשעה באב (אור לציון עמוד רלה)

המשן בעמ' 3

הלכה למעשה

הרב יצחק אלון

נתבקש להעיד בערכאות

שאלה: ראובן תבע את חברו שמעון בערכאות על ענין מסויים, ראובן התובע ידע שחברו יהודה יודע על העניין וביקש מהערכאות להזמין את יהודה שייעיד לטובתו, ואכן כעבור מספר ימים יהודה קיבל זימון ממזכירות ביהמ"ש על מנת להציג את מתן עדותו בפני השופטים, יהודה יצר קשר עם רבו ושאל אותו האם הוא יכול ללכת לביהמ"ש על מנת לתת עדות? יצוין על אתר שיהודה אמר לרבו שאכן ראובן צודק בטענותיו וכעת השאלה היא האם יהודה חייב ללכת ולהעיד בביהמ"ש לטובת חברו ראובן?

תשובה: אסור ליהודה לילך להעיד לטובת ראובן בערכאות! אלא אם ראובן קיבל אישור מביה"ד לילך לתבוע בערכאות רק אז מותר לעד להעיד לטובת מי שהביאו.

נימוקים: יש בזה שני נידונים, דיני ממונות, ודיני איסור והיתר: מצד דיני ממונות, אף אם יהודה יודע שהנתבע חייב, אסור לילך ולהעיד ולחייבו בערכאות, אלא באופן שהיו מחייבים אותו גם בדן תורה. ולכן, אם אין עד כשר נוסף המעיד כדברי יהודה, הרי בבית דין לא היו מחייבים אותו על פי עד אחד, ולכן אסור להעיד על כך בפני ערכאות (חומ"ס ס' כח סעי' ג) גם אם יש שני עדים כשרים, אסור להם ללכת ולהעיד, אלא אם אותו תובע קיבל היתר מבית דין לתבוע את חברו בערכאות, אך אם הלך ותבעו באיסור, אסור ללכת ולהעיד לטובתו (שו"ת רמ"א ס' נב, הובא בחי' רעק"א ס' כח סעי' ג, ועיי"ש מה שהביא מהם של שלמה ב"ק פ"י ס' כג הובא בט"ז)

יסוד דין זה הוא על פי המבואר בגמרא (פסחים כב:) שהמושיט חברו דבר שיעבור בו איסור (לדוגמה, כוס יין לנזיר), הרי המושיט עובר על איסור 'לפני עור לא תתן מכשול' (ויקרא יט, יד). ומבואר שם עוד, שהאיסור מדאורייתא הוא רק אם חברו לא יכל לעבור על האיסור אלא אם היה מושיטו לו (כגון שהוא נמצא מעברו השני של נהר), אך אם היה יכול לקחת את האיסור העצמו, אין המושיט עובר על איסור דאורייתא של 'לפני עור', אלא על איסור דרבנן של 'מסייע לידי עוברי עבירה' (יו"ד ס' קנא, ה) והכרעת אחרונים שאיסור 'מסייע' הוא אף כשהעובר הינו מזיד. (דרכי תשובה ס' קנא ס"ק יח, ודלא כדגול מרבבה יו"ד ס' קנא)

לאור מה שנתבאר, פסק הרמ"א (שם), שאסור ללכת ולהעיד לטובת חברו בערכאות, משום שהתובע עובר בכך על איסור ואף אם התובע והנתבע הלכו לשם מרצונם. כמבואר בחו"מ (ס' כו, א)

והנה, יש שהעירו על דברי הרמ"א, שאיסור 'מסייע לידי עוברי עבירה' הוא כשהמסייע משתתף בהכנה לעשיית האיסור, אך כאן הלא התובע כבר עבר על האיסור לתבוע בערכאות, ומדוע יהא בזה איסור 'מסייע'. ועוד, אחר שכבר עבר התובע על האיסור, שוב יהיו

המשן בעמ' 4

להצלחת חיילי ישראל

העלון מוקדש

לרפואת שלמה יצחק בן מאיה

הוכרח לומר 'איני יודע'.

ואם לא עכשיו אימתי – דהיינו: תחושה זאת שהקב"ה מתלבש תוך מעשה ידינו, צריך להרגיש ב'הווה'. לא לומר 'הכל מאת ה' רק על דברים שהיו - בעבר, או דברים שיהיו - בעתיד, אלא על כל מה שקורה עמנו בכל יום ויום רגע רגע, צריך לזכור תמיד שהכל מכוח ה'. על כך מצווה התורה במפורש: 'וזכרת את ה' אלוך, כי הוא הנותן לך כח לעשות חיל'.

בפרשה פרפרת קטנה: שמעתי רמז נפלא בענין הענוה והשפלות הנה המבצע האחרון נקרא 'עם כלביא' כאשר נתבונן בפסוקי התנ"ך נמצא כי המילה 'כלביא' מצויה בר"ת בתורה בנביאים ובכתובים ושלושתם מרמזים על ענוה ונתינת הגדולה והכבוד לקב"ה.

א. וַיִּדְעָתָּהּ כִּי לֹא בְצַדִּיקְתָּךְ ה' אֱלֹהֶיךָ - נָתַן לְךָ אֶת הָאָרֶץ הַטּוֹבָה הַזֹּאת לְרִשְׁתָּהּ כִּי עִם קִשְׁהָ עָרַף אֶתָּה: (פרשת עקב)

ב. רַגְלֵי חֲסִידָיו יִשְׁמְרוּ וְרַשְׁעִים בַּחֲשֵׁה יִדְמוּ - כִּי לֹא בָכֶם יִגְבֹּר אִישׁ: (שמואל א ב, ט)

ג. כִּי לֹא בְחֶרֶם יִרְשׁוּ אֶרֶץ וְזָרָעם לֹא הוֹשִׁיעָה לָמוֹ כִּי יִמְיָנְךָ וְזָרָעְךָ וְאוֹר פְּנֶיךָ כִּי רָצִיתָם: (תהלים מד, ד-ה)

יתן ה' ברכה והצלחה בכל מעשה ידינו – אמן!

סיפור לילדים שיש בו מעט מוזיקא

מותר כיון שאין זה מביא לידי שמחה וריקודים ומחולות (ילקוט יוסף) וכן מותר להקריין מצגת חינוכית בכנס של ארגון לקירוב רחוקים אף שיש בה מוזיקת רקע. (אמת לעקב קמיוצניק עמוד קכז)

שמיעת תהילים בהקלטה עם ליווי נגינה

מותר כיון שאין זה מביא לידי שמחה וריקודים ומחולות

מוזיקא ווקאלית ובינה מלאכותית

מותר, אולם אם היא מוזיקא שיש באפשרותה להביא לידי ריקודים ומחולות אסור. וכל שכן מה שהמציאו מוזיקא קיצבית מאוד על ידי בינה מלאכותית שהדבר אסור בהחלט אף שאין זה הקלטה של כלי נגינה כלל ועיקר.

מנגינות שקטות

בקונטרס רשימות להגאון רבי חיים פנחס שיינברג עמוד כב כתב שמניעת שמיעת שירים בבין המצרים הוא רק בזמור של שמחה, ולא במנגינות שקטות. ושכן"כ בהליכות שלמה (מועדים תיב) שרק מוזיקא המעוררת ריקוד אסורה. אולם בילקוט יוסף עמוד ריא כתב להחמיר בזה. ועכ"פ כשיש צורך אפשר להקל בזה.

ניגון לצורך פרנסה או לימוד נגינה

מי שפרנסתו לנגן אצל נכרים או שהוא מורה לנגינה יכול להמשיך בעבודתו לצורך פרנסתו. וכן התלמיד כשרואה שאם ימעט בבואו לשיעורי הנגינה ויפסיק להתאמן בתקופה הזאת ילך לאיבוד מהירות וזריזות אצבעותיו וכדומה כי האימון בזה הוא העיקר, יש להקל להם כי כל מטרתם היא לצורך פרנסה או לצורך שמירה על מומחיותו בניגון. (תראה אור לציון חלק ג פרק כה שאסר בזה אף לצורך לימוד, והעיקר להקל בזה וכן שמעתי בילדותי מהגאון הרב יעקב יוסף זצ"ל וכ"פ בילקוט יוסף עמוד ריד)

השמעת מוזיקא בקייטנה או בגן ילדים

מותר להשמיע מוזיקא לצורך הפעלת ילדים ובפרט שאלו שירים המיוחדים לילדים ואין בהם חשש של ריקודים ומחולות וכן מותר לאמא להשמיע שירים לילדיה לפני השינה בכדי להשיכבם.

נהג אוטובוס ומונית

נהג אוטובוס שעובד שעות רבות ורוצה להשיים מוזיקא בשביל שיהא עירני, יש להקל והכל לפי הענין (כך הורו בשם הגריש"א זצ"ל)

שמיעת שירים לצורך התעמלות

ישנם אשר צריכים לשמוע מוזיקא בקצב מסוים על מנת להמריץ את גופם בשעה שעושים התעמלות או ריצה וכדומה לצורך בריאות הגוף ויש להקל בזה כל שכוונתו בזה לצורך ההתעמלות ולא להנאה (על פי הגמרא סוטה מח. והובא במשנה ברורה סימן תקס סקי"ג שזמרה של מושכי הספינות או מושכי צמד הבקר להרישה שרי שאינו אלא לזרום במלאכתם.

צלצול הטלפון שיש בו מנגינה

מותר כיון שאין שום כוונה ליהנות מכך. וכן הדבר מותר כשממתנים על קו הטלפון וברקע מושמעת מנגינת המתנה.

בברכה

אלון בן שבת

מטרות העמותה

קמחא
דפסחא

לימוד
שירת
הבקשות
לילדים

בית
הוראה

לימוד
טעמי
המקרא

כולל
אברכים

העדים חייבים להעיד לטובתו, משום 'לא תעמוד על דם רי'עך' והשבת אבידה, כדי שלא יעכב הנתבע את ממונו שלא כדין (שער משפט סי' כו ס"ק א).

אך האחרונים נקטו כדעת הרמ"א, וביארו שאף אחר שתבע הלה את חבריו בערכאות באיסור, עדיין יש איסור לעדים ללכת לשם ולהעיד, משום שבכך הם מייקרים את משפטי הערכאות, והם גם מסייעים לערכאות לגמור את פסק הדין ולבצעו, ועוד, שבכך הם מרגילים אנשים אחרים לילך ולתבוע בערכאות כשיראו שעדים כשרים אינם נמנעים מלהעיד שם. ואין בזה כלל נידון של השבת אבידה, שהרי בעל המזון עצמו אסור לו לילך לערכאות לתבוע את ממונו, ואף קנסוהו שאם יבא אחר כך לתבוע את המזון בב"ד, אין נזקקין לו, (כמבואר בסי' כו סעי' א ונתיה"מ ס"ק ב) וכל שכן שהעדים אינם מחוייבים בכך (ערך ש"י סימן כו, סק"א, אמרי בינה דיינים סי' כו, אולם המשפט סימן כו, אבני החושן סי' כו סק"א, ואורח משפט סימן כו). ויש שהתירו אף להעיד בשקר לטובת מי שתבעוהו בערכאות באיסור (עי' שו"ת מהריב"ל ח"ג סי' מח, וספר הערכאות בהלכה עמ' קפ - קפא ובהערות שם). אמנם אם התובע עשה כן בהיתר מב"ד, אזי העדים מחוייבים ללכת ולהעיד לטובתו, משום השבת אבידה (אבני החושן סימן כו סק"א).

בברכה יגאל אלון ס"ט.

שור המאה ה-20

הרב יוסף חיים בן שבת

הרב יהודה צדקה

הרב יהודה יהושע חיים צדקה זצ"ל. נולד ביום ג' בשבט שנת תר"ע בירושלים. בן שני לרב שאול ושמחה צדקה. אימו הייתה בת אחותו של רבי יוסף חיים (בעל "בן איש חי"). נקרא "יהודה" על שם סבו, רבי יהודה סומך מבגדד והשם "יהושע" הוסיפו לו על פי חלום של אימו. בילדותו למד בתלמוד תורה "בני ציון" ובבחרותו למד בישיבת "פורת יוסף" והיה מבחירי התלמידים. בשנת תרצ"ד התחתן עם מרת פהימה למשפחת בטאט.

במשך ארבעים שנה שימש את רבו, רבי עזרא עטייה, שראה אותו כיורשו הרוחני. בשנת תרצ"ז מינה אותו רבו למסור שיעורים בישיבה ובשנת תש"ל מונה לראש הישיבה. העמיד אלפי תלמידים שרבים מהם משמשים כראשי ישיבות וגדולי תורה. ביניהם: בן אחותו הרב מרדכי אליהו, הרב עובדיה יוסף, הרב בן ציון אבא שאול ועוד, עודד להקמת ת"תים רבים ביניהם תלמוד תורה ויאמר יצחק בירושלים, שמתקיים גם כיום בשינוי השם ל"במסילה נעלה" שגם הוא הוחלף לשם אחר נוסף.

מתווך היה מהבלי העולם הזה ומסתפק במועט. פעמים רבות היה נוהג בשעת אכילתו לעשות את "סיגור הראב"ד" כלומר שמפסיק באמצע אכילתו. ובימי שני וחמישי אף היה נמנע מאכילת בשר. ביתו היה צנוע ופשוט ואף ספה לא הייתה בה. פעם הציעה אשתו לקנות מקרר. ענה לה רבנו: "מצות כתיבת ספר תורה לא קיימתי עדיין, ואלך ואקנה מקרר?". ואכן, רק לאחר שזכה לקיים מצות כתיבת ספר תורה - קנה מקרר.

באחרית ימיו, כשהיה כבר חלוש, נצרך לנסוע למקום מרוחק ובני הבית ביקשו להשיג עבורו מכונית ממוזגת, היות שהיו אלו ימי קיץ חמים ביותר. אולם רבנו סירב לכן בתוקף ואמר, כי אין לו צורך במזגן היות שאפשר לפתוח את החלון ודי לו בזה. והוסיף ואמר: "האם ברצונכם שאקבל את שכרי בעולם הזה ח"ו? הרי כל מה שהאדם נהנה בעולם הזה, יורד לו משכרו לעולם הבא, ועל כן, צריכים אנו רק את צרכינו, ולא יותר!". רבנו חי את העולם הזה כפרוודור ותו לא, כיוון שידע, שחיי העולם הבא הם העיקר. וכן גם היה מחנך את תלמידיו, שינהגו בצניעות ויסתפקו במועט ולא ירדפו אחר מותרות.

בניו: המפורסם ביותר, **הרב משה צדקה מירושלים** - הבכור וממלא מקום אביו ומראשי ישיבת פורת יוסף גאולה. **הרב דוד צדקה** - שימש בצעירותו רב קהילה בארגנטינה תקופה קצרה ולאחמ"כ שימש בתפקיד רבה הראשי של פרדס חנה - כרכור עד לפטירתו. **הרב אליהו צדקה** - ראש כולל "דורשי תורה" ברמת גן. **הרב שאול צדקה** - ר"מ ומגיד שיעור. **הרב שלמה צדקה** - ר"מ ומגיד שיעור.

חתניו: **הרב יעקב שכניז** - מו"צ בעדה החרדית הספרדית ומחבר הספרים: "נעימות נצח" ו"חינוך ילדים" ועוד. **הרב אבנר מרציאנו** - אב"ד וראש כולל בירושלים.

ישיבת פורת יוסף, הישיבה הכי מזוהה עם הציבור הספרדי, עד כדי שאפשר לומר על מי שלא שמע אודותיה שיש לו ללא ספק חור בהשכלה. הישיבה היוותה בעיקר בעבר מרכז לימודי חשוב שאחראי בעצם לכל ההתפתחות התרבותית והדתית של הציבור הספרדי בארץ. בישיבה לימדו גדולי חכמי המזרח, אשר לא יספרו מרוב, ובמשך השנים הנהיגו בגוריה את יהדות המזרח בארץ ובתפוצות. המפורסם בניהם הוא מרן הגרע"י במצרים. מסיבה זו נתפס חידוש הישיבה לאחר חורבנה במלחמת העצמאות כאירוע חשוב ומרגש כל כך, וכעשור לאחר חורבנה של ישיבת פורת יוסף, ספינת הדגל של היהדות הספרדית בארץ, עם נפילת הרובע היהודי במלחמת השחרור, נאספו יחד רבנים ואישי ציבור ופעלו להקמת מחדש.

ישבו יחד כמה מן המייסדים וניסו לנסח מודעה לציבור על חידוש הישיבה. במהלך הישיבה קם הרב יהודה צדקה והכריז בהתרגשות: "במהלך תפילות ביום הכיפורים האחרון חשתי שיש פסוק המבטא את שמחתנו בצורה מדויקת". פנה הרב צדקה אל הספרייה והביא מחזור ליום הכיפורים. לעומתו קם מנהל הישיבה הרב עזרא שרים ואמר: "יש פסוק בספר ישעיהו ההולם את שמחתנו", וניגש גם הוא אל הספרייה להביא תנ"ך.

המתניו שאר החכמים למוצא פיהם של שני הרבנים, ומה רבה היתה הפתעתם ששניהם התכוונו לאותו פסוק בספר ישעיהו, שאותו קוראים בהפסרת יום הכיפורים: "וְגִבּוֹ מִפְּנֵי חֲבֻבֹת עוֹלָם מוֹסְדֵי דוֹרָךְ תִּקְוָם" (ישעיהו נח, יב).

למרב הפלא, שניים ממחכמי הישיבה מציעים את אותו הפסוק כדי לעטר בו את ההזמנה לחנוכת הישיבה המחודשת. פסוק זה, המתאר את חידושה של ירושלים לאחר החורבן, הולם היטב את הפלא של תקומת הישיבה לאחר חורבנה.

מדוע סרב הרב צדקה לקבל את הלולב המהודר.

בואו וראו עד היכן מגיעה מידת היושר והתום של חכם יהודה צדקה ומעשה שהיה כך היה.

כמה ימים לפני חג הסוכות נכנס אחד מתלמידיו של הרב יהודה צדקה אל ביתו של הרב כדי להראות לו את הלולב המהודר שקנה. הרב צדקה התרגש למראה הלולב המהודר, והתלמיד שהתרשם עמוקות מהתרגשותו של הרב ביקש להעניק לו את הלולב המהודר במתנה. **ואולם** הרב צדקה סירב לקבל את הלולב: "בכל שנה מגיע אלי בערב החג יהודי קשיש, ונותן לי לולב במתנה. אומנם לרוב אין הוא מהודר, אך איני רוצה לפגוע בו ולקחת לולב אחר."

חשב התלמיד קמעה ושאל את רבו: "מדוע לא תשמן את היהודי הקשיש בקבלת הלולב, אך תברך על זה המהודר יותר?"

הרב צדקה סירב בתוקף: "אף אם הקשיש לא ידע שנטלתי לולב אחר, אני אדע על ההונאה שהונתי אותו."

פטירתו

גם לאחר שתקפו את הצדיק חוליים קשים, בערוב ימיו, לא שינה ממנהגו לשאת מדברותיו בקרב העם. שאלוה: "מדוע אינו חדל מכך כדי לשמור על בריאות גופו, אחר שנצטווה על ידי הרופאים להרבות במנוחה?" השיב הרב צדקה: "וכי ידעתם איזו אחריות אני מקבל עלי אם אנוח? וכי אפשר לדעת אלו תוצאות ישנן לדרשה אחת?"

חכם יהודה צדקה נפטר ב"ב בחשוון תשנ"ב (1991) ומונחת כבודו בבית העלמין סנהדריה בירושלים.

חכמת נשים

בס"ד

התבוננות (3) – לנשים שרוצות להקשיב פנימה.

והיום הדרך אל הלב

חברה יקרה,

במאמרים הקודמים דברנו

על ההשתקפות של מה שמתחולל בתוכנו החוצה

על מערכת התפיסה שלנו

שמשפיעה על המעשים שלנו

וגם על כך שכדי לבנות בפנים

נוכל להיעזר בתפיסת החסד

שאומרת לחפש מה השני באמת זקוק

ולתת לו את זה

בלי לחשב,

מה יצא לי מזה – פעולה נקיה כדי לתת

כנשים אנחנו אוהבות שליטה

כי שליטה יוצרת סדר

יוצרת חוקיות יוצרת הגיון

מי מנהל את מרכז השליטה שלנו?

רובנו חושבים

שהשכל ההיגיון והמוסר – הם מנהלים אותנו

התשובה היא לא!!

יש כאלו שלא חושבים, אולי, אבל זו

המציאות

שהרגשות משתלטים להם על החיים.

וזה גם לא הדבר המדויק.

אבל אין ספק שרגשות בחיים יותר

משמעותיים

אנחנו הרבה יותר זזים בגללם

יש בהם משהו שמניע אותנו

אבל אם נרד קצת פנימה – נגלה שמתחת

לצורך בשליטה,

פועם מנגנון עמוק יותר שמניע הכול

אבל זה פועל יוצא של מנהל השליטה הפנימי

ומי הוא אותו סוכן?

הלב.

"הלב הוא השורש ומקור הכול"

(של"ה הקדוש שער האותיות ל')

ובאמת בתוכנו אנחנו יודעות

שכל עוד הנר דולק אפשר לתקן

כל עוד הלב פועם

יש לאן להתכוון

יש מה לעשות, ב"ה.

לכל אחת דרך קסומה אל ליבה

דרך ייחודית

אל ליבה של המערכת שלה

כל הסודות כמוסים שם

כל הרצונות

כל האמת

כל התשוקות

כל הכאבים

כולם נקבצו ובאו לך

ואני בסה"כ רוצה להציע כאן

כמה התבוננויות נשיות כאלו

שיאפשרו לנו

הגישה הראשונה שמבריאה את המערכת

הזו

היא מרכזית מהותית ומשמעותית מאוד

שמחה

אנחנו שמחות במה שיש בנו

שמחה בעצמנו

שמחה מעצם היותנו

לא על תנאי לא בגלל

אלא בעבור, בשביל

בשבילי נברא העולם

ובוודאי אם קרה משהו

זה הולך לבוא לטובתי

אני לא יכולה להיות עד כדי כך עיוורת

ולחשוב שלא

כי הרי יש לי מספיק פעמים

שלא ידעתי להעריך וגיליתי שבסוף

הכול לטובה

משהו שאני אוהבת לחשוב עליו

אבא שבשמים,

הבקשות ממך זה שבח לך

כי אתה יכול, ואין סוף ליכולתך

אתה רוצה לתת ולהשפיע

והתנאי היחידי הוא הכלי של האדם

כי כך גזרה חוכמתך

עזור נא לי לתקן ולהרחיב את הכלים

ואת הדעת, כי אי אפשר בלעדיך.

ההתבוננות השנייה –

הכנות

יוצא לי הרבה לחשוב על דברים

שהיו בעבר, ושעדיין קורים

וכל פעם אני חושפת באומץ

תירוצי.

תירוצי, זה כמו סיפור שאנחנו מספרות

לעצמנו –

שגורם לנו להרגיש צודקות, אבל משאיר

אותנו תקועות.

התירוצי הזה יוצר אצלי אינטרס ואז עיוות

הדין

עיוות התפיסה עיוות הגישה

נניח שאמרתי לעצמי: 'לא עשיתי את זה כי

לא היה לי זמן' –

אבל האמת? אולי פחדתי שזה לא יצליח.

ואני רוצה לשאוף לדרך נקיה

דרך לפחות אני בשיח הפנימי שלי

לא מחפשת תירוצים

מרגישה מספיק מוגנת ביני לבין עצמי

כדי לשוחח בפתיחות בכנות עצמית בשחרור.

למה כנות במערכות יחסים מובילה???

לאמון, נכון, 10 נקודות!

ואז נרקמת מערכת אמון פנימית שלי

באישיות שלי

בפנימיות שלי

ואני הופכת להיות יותר בטוחה בעצמי

בטוחה במתנות שה' נתן לי

בטוחה ביכולות שלי למול התפקידים

ובטוחה גם שאני רק בנאדם

שטועה, וקם וחוזר חלילה.

נוסיף התבוננות נוספת ואחרונה להיום

הודיה

על מה אני מודה בחיי?

על מה אני מהלכת אסירת תודה??

תארי לך שיש לך משימה

לומר עכשיו תודה על כל מה שאת רוצה

שיישאר בחייך

כי כל מה שלא תאמרי עליו תודה

לא תקומי אתו מחר

מלחיץ, נכון? שלא נפספס איזו מערכת

בגוף חלילה

שלא נפספס משהו שאנחנו אוהבים.

בואי נשאיר את הפספוסים לאחר

ונתרכז בדבר אחד להודות

בלי לפחד, בלב שלם

כי כל המציאות שלי

היא פלא עצום

והבורא יסייע בידך להמשיך בדרך

ולראות עוד יותר טוב

זוכרת נכנסנו היום 3 רבדים של אומץ:

שמחה בלי תנאים

כנות מול תירוצים

להודות ולהלל, על הניסים

קחי לך משהו קטן השבוע

משהו להתאמן עליו

תוכלי לבחור את הקל מכולם

ולהצמיד לך אותו לרשימת ההרגלים

או דווקא להתאמץ בקשה לך,

תעשי את הצעד לפי נטיית ליבר

הוא מבין ויודע מה טוב עבורך

הוא גם מדבר ישירות עם הנשמה.

זכינו היום להתקדם,

תרצי עזרה לחשוב מה מתאים לך?

שלחי לי מילה –

ואשמח לעזור לבחור יחד את הצעד שלך

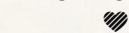
עוד צעד במסע שלך – וכבר את

קרובה.מתמיד

מרגישה יותר מתחברת לעצמך?

שתפי אותי – אני אשמח לשמוע ממך.

שבת שלום

ליאורה דהן

מטפלת ומאמנת מנטלית בגישת "מתחברת"

050-410-3-421

dahan.liora.co@gmail.com

מטרות העמותה

קמחא
דפסחא

לימוד
שירת
הבקשות
לילדים

בית
הוראה

לימוד
טעמי
המקרא

כולל
אברכים